

Si t'agrada la fase u, t'encantarà la dos

Ahir de passeig li deia a ma mare que ja tinc tot el que necessito per ser més o menys feliç

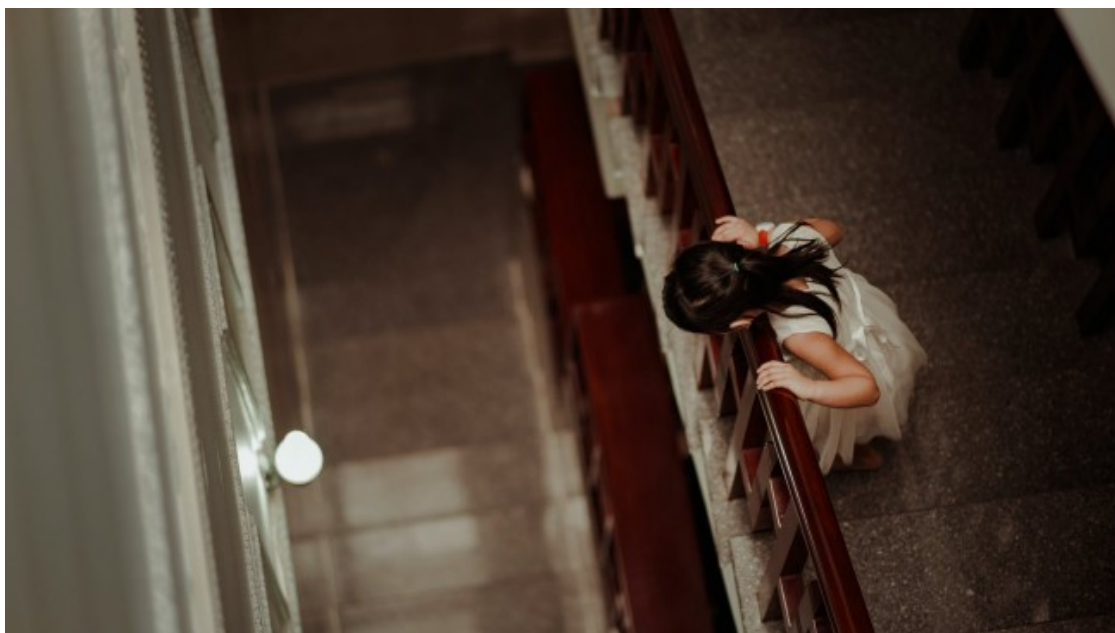

Foto: Min An

A vegades la felicitat sembla eufòria només per contrast. Depèn d'on vinguis, vull dir. En un llenguatge catòlic, per exemple, si vens de l'infern, el purgatori deu ser la rehòstia. Això ho dic perquè a les Terres de l'Ebre ja estem en fase dos de distopia. Això de les fases seria l'equivalent a estar passant set durant moltes hores i per fi tenir accés a un got d'aigua calenta, que te'l beus amb una ànsia agraïda.

I segons aquesta premissa, ahir que era el primer dia de la fase dos, que en principi és millor que la fase u perquè vol dir que som una mica més lliures i una mica més lluny del perill (tot i que potser ens apropem una mica més al rebrot, segons com siguem d'optimistes), hauria d'haver volat a fer les noves activitats permeses en aquesta nova fase, però en despertar-me plovia i feia un dia frescot i no venia gens de gust sortir de casa. I tampoc és que se m'acudís què més fer. Mira, ja ho he dit.

Diumenge, qui sap si per acomiadar les activitats típiques de la fase u, cap al tardet, després de cuinar un coc, vaig anar a passejar amb ma mare pel costat del canal, als afores del poble, però a menys d'un quilòmetre de casa meua. No estàvem infringint cap de les mil quatre-centes normes perquè a) ma mare havia vingut a veure'm a casa meua -trobada de fins a deu persones en domicili-, b) eren les vuit del vespre en punt i c) vam decidir des d'allà anar a fer un passeig a menys d'un quilòmetre de casa. Si hi haguéssim anat corrents, hauríem pogut anar més lluny, fins al límit del terme municipal, a tocar del de Sant Jaume d'Enveja, però no compensava, arrencar a

córrer, la veritat.

Si penso en els dies en què tenia actes per tot Catalunya, viatges programats i festes per organitzar, els dies en què no calia netejar els articles en tornar del súper i no em plantejava quina hora era abans de sortir o si m'estava oblidant la mascareta a casa, realment em sembla una altra vida. Una altra vida a un altre ritme cent o dos-cents llistons més amunt.

Els dies a la fase u m'han semblat una meravella comparats amb els dies en la fase zero, que bàsicament van consistir en paranoia, escrúpol, aïllament social i Patry Jordan. Ahir de passeig li deia a ma mare que ja tinc tot el que necessito, em puc reunir amb deu persones (deu!, no sé ni d'on traure-les), anar a casa teua i a la meua i a la dels amics, a les terrasses a menjar i a beure, i a comprar. Crec que (si deixem de banda toot allò que us he dit de la meua vida divertida d'abans que incloïa festes i actes), no m'ha canviat tant. En realitat, tinc tot el que necessito per ser més o menys feliç.

La setmana passada vàiem els *borjamaris* manifestant-se amb descapotables perquè s'havien quedat sense privilegis. És a dir, perquè tot i tenir diners, aquest cop no els servien de res. Cridaven *libertad* perquè no podien anar a la Casa de Campo, ni a jugar a golf ni a Casa Lucio.

Potser parlàven d'això, els Monty Python. Potser el secret de la vida consisteix a abaixar el llistó i fixar-te en què tens a la vora: la família (o l'amor), una llar, una mica de diners per anar fent, un grapatet d'amics i un racó de sol. Que tornin tots els drets, tots els drets, perquè els drets els volem tots, però potser no caldria que tornessin segons quins privilegis.